

УЗГОДЖЕННЯ ЕКОЛОГІЧНИХ ТА ЕКОНОМІЧНИХ СУСПІЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ ЯК УМОВА РЕАЛІЗАЦІЇ КОНЦЕПТУ СТАЛОГО РОЗВИТКУ: ДЕРЖАВНОУПРАВЛІНСЬКИЙ АСПЕКТ

В статті зазначено, що довгострокову узгодженість екологічних та економічних факторів доцільно визначати на основі аналізу національного багатства, його структури та динаміки, оскільки наслідки нераціонального природокористування, забруднення довкілля тощо, можуть бути до певної межі економічно обґрунтовані – втрата природного капіталу як однієї із складових національного багатства компенсується збільшенням інших його складових. Виокремлення різних поколінь як суб'єктів економічних інтересів є абстракцією, яка дозволяє теоретично дослідити залежність та співвідношення між сучасними еколого-економічними характеристиками процесу використання ресурсів, впливу виробництва на якість довкілля та майбутніми результатами (як позитивними, так негативними) соціально-економічного розвитку, які в існуючій системі оцінок можуть бути виявлені (прогнозовані) і економічно оцінені. Наголошено на тому що у сфері природокористування завдання визначення розрахункового періоду ускладнюється необхідністю урахування низки екологічних факторів, характер впливу яких відрізняються від економічних. Якщо стосовно економічних факторів можна стверджувати про зниження впливу на сьгоднішні події віддалених подій та умов, то стосовно екологічних факторів може спостерігатися обернена залежність. Зростає актуальність розв'язання цього завдання у контексті урахування інтересів теперішнього та майбутнього та визначення часових кордонів економічного збитку від забруднень довкілля.

Запропоновано науково-методичний підхід до визначення ставки ефективності міжчасового розподілу природних ресурсів та практичні аспекти її застосування в управлінні природокористуванням.

***Ключові слова:** державне управління; національне багатство; природокористування; ресурси; фактори.*

Постановка проблеми у загальному вигляді. Як відомо, умова справедливого розподілу ресурсів між поколіннями є основою концепції сталого розвитку, саме тому у дослідженні проблеми довгострокового узгодження екологічних та економічних факторів нами використовуються різні покоління як носії цих інтересів. Виокремлення різних поколінь як суб'єктів економічних інтересів є абстракцією, яка дозволяє теоретично дослідити залежність та співвідношення між сучасними еколого-економічними характеристиками процесу використання ресурсів, впливу виробництва на якість довкілля та майбутніми результатами (як позитивними, так негативними) соціально-економічного розвитку, які в існуючій системі оцінок можуть бути виявлені (прогнозовані) і економічно оцінені. Суперечність в прагненнях теперішніх і майбутніх поколінь, на узгодження яких має бути зорієнтований управлінський вплив, можна розглядати як аналогію протиріч, що в

економічній сфері визначаються як вибір між накопиченням та споживанням – протиріччя між довгостроковими та короткостроковими цілями. Тобто критерієм поділу мети «покоління теперішнього» та «покоління майбутнього» може бути лише часовий критерій. Сьогодні обґрунтування розрахункового періоду – так званого часового горизонту економічних розрахунків є досить складним теоретико-методичним завданням, оскільки вимагає урахування значного переліку факторів економічного, соціального та технологічного характеру.

Аналіз досліджень і публікацій. Проблеми ефективності використання природно-ресурсного потенціалу та природоохоронної діяльності вже давно розглядаються в працях вітчизняних вчених та вчених близького зарубіжжя, зокрема у роботах Б. Данилишина [1], М. Хвесика [1], В. Голяна [1], В. Гливи [3], Л. Левченка [3], Л. Горбача [5], Ю. Кулаковського [5]

та ін. Проте подальшого розроблення потребують питання щодо трансформації системи державного управління природокористуванням в аспекті узгодження екологічних та економічних факторів.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Запропонувати науково-методичний підхід до визначення ставки ефективності міжчасового розподілу природних ресурсів та практичні аспекти її застосування в управлінні природокористуванням.

Виклад основного матеріалу дослідження. У розрахунках економічної ефективності капітальних вкладень обґрунтування тривалості періоду оцінки ефекту визначалось як одна з основних проблем, оскільки прийняття його занадто довгим підвищило б невизначеність та ймовірність помилок в оцінці, а значне скорочення такого періоду не дозволило б урахувати всі економічні наслідки інвестування.

Стосовно сфери природокористування завдання визначення розрахункового періоду ускладнюється необхідністю урахування низки екологічних факторів, характер впливу яких відрізняються від економічних. Якщо стосовно економічних факторів можна стверджувати про зниження впливу на сьогоднішні події віддалених подій та умов, то стосовно екологічних факторів може спостерігатися обернена залежність. Зростає актуальність розв'язання цього завдання у контексті урахування інтересів теперішнього та майбутнього та визначення часових кордонів економічного збитку від забруднень довкілля.

У контексті досліджуваної проблеми зв'язок обґрунтування тривалості розрахункового періоду виходячи з тривалості циклів оновлення техніки та технології є очевидним. Домінуюча технологія, наприклад енергоспоживання, передбачає використання певного природного ресурсу та техніки, яка має відповідні характеристики впливу на довкілля (рівень викидів, скидів, обсяг відходів, можливість їх вторинного використання та ін.). Техніка, зорієнтована на споживання такого ресурсу буде функціонувати певний проміжок часу, а отже, протягом цього періоду визначати рівень вартісних показників взаємодії суспільного виробництва та навколишнього середовища – збитку від екологічних порушень, обсягу використання ресурсу, який є домінуючим, рівень викидів, скидів тощо. Прогнозування термінів використання такої техніки вимагає урахування темпів науково-технічного прогресу, зміни технологічних укладів, темпів морального старіння і т.п. Проте дослідження факторів, що визначають закономірності циклів відтворення, свідчить про визначальний вплив на тривалість термінів функціонування техніки та технології не лише факторів НТП, а й обмежень екологічного характеру. Тобто сьогодні можна говорити про тісний взаємозв'язок між техніко-економічними та екологічними передумовами та чинниками, що формують циклічну динаміку соціально-економічного розвитку та визначають часові інтервали зміни не лише економічних, але й еколого-економічних характеристик розвитку економіки.

Кожен із зазначених аспектів свідчить про необхідність дослідження екологічних характеристик

(наслідків) господарської діяльності у взаємозв'язку з тривалістю термінів експлуатації техніки.

Отже, ми пропонуємо тривалість періоду узгодження екологічних та економічних факторів визначати виходячи з тривалості циклів відтворення основного капіталу. Сьогодні результати досліджень свідчать про скорочення тривалості циклів оновлення техніки та технології і складають в середньому 20 років [2].

Наступним завданням, яке має бути вирішене у процесі обґрунтування ставки ефективності міжчасового розподілу ресурсів, є визначення переліку двох груп факторів: факторів, що обумовлюють зменшення екологічного боргу, а, отже, розглядаються нами як такі, що сприяють довгостроковій узгодженості інтересів теперішнього і майбутнього поколінь; факторів, які обумовлюють зростання екологічного боргу.

Далі фактори першої групи ми будемо іменувати «фактори зменшення», а фактори другої групи – «фактори зростання». Фактори зростання та зменшення екологічного боргу ми будемо розглядати як фактори зменшення чи зростання складових національного багатства.

Виокремлення фінансового капіталу формально вимагає урахування його розміру у величині національного багатства. Проте ми вважаємо, що виходячи з сучасного розуміння сутності фінансового капіталу, недоцільно розглядати його як реальне накопичене багатство. Автори даного підходу також зазначають, що фінансовий капітал дає можливість купувати та продавати інші види капіталу, проте на відміну від інших складових власне фінансовий капітал не має реальної вартості, він репрезентує соціальний, людський або вироблений капітал.

Отже, фактори зростання та фактори зменшення екологічного боргу ми пропонуємо розглядати як фактори відповідно зменшення чи зростання виробленого, природного та людського капіталу.

Виокремлення зазначених факторів може розглядатися як проблема вартісної оцінки складових національного багатства, яка є однією з найбільш актуальних проблем сучасної економічної науки. Так, Б. М. Данилишин зазначає неможливість реалізації положень теорії національного багатства через відсутність статистики його урахування. Сьогодні попри загальне визнання нагальності урахування екологічного фактора у розмірі національного багатства особливо в частині оцінки природних ресурсів та екологічних збитків, практика управління свідчить про зорієнтованість дій та заходів на неефективні напрями соціально-економічного розвитку [1].

Тому, виокремлюючи фактори зростання та фактори зменшення, ми виходимо з можливості розрахунку відповідних показників сьогодні, тобто, доступності даних, які пропонуються національною статистикою. При цьому розуміємо, що подальші дослідження, які дозволять розширити теоретико-методичну базу оцінки національного багатства, дозволять розширити перелік досліджуваних факторів та сприяти більш точному визначенню ставки ефективності міжчасового розподілу ресурсів як критерію довгострокової узгодженості екологічних та економічних факторів.

Серед факторів зменшення екологічного боргу пропонуємо виділяти такі:

1. Чисті інвестиції, які потенційно збільшують обсяг виробленого (фізичного) капіталу. Крім того, чисті інвестиції можуть включати витрати на підвищення кваліфікації та перенавчання працюючих, тому їх можна розглядати також і як фактор зростання людського капіталу.

2. Витрати на освіту, які можна розглядати як такі, що сприяють зростанню людського капіталу як складової національного багатства. Підвищення загального рівня освіти є свідченням підвищення якості трудових ресурсів, отже, обумовлює зростання економічної оцінки людського капіталу.

3. Витрати на науку можуть розглядатися як фактор зростання трьох складових національного багатства: виробленого капіталу, оскільки наслідком таких витрат може стати створення нової техніки, технології тощо), природного капіталу, оскільки у результаті проведення наукових досліджень можуть бути винайдені нові джерела енергії, залучені до господарського обігу нові ресурси тощо, що призведе до переоцінки природного капіталу як складової національного багатства, та людського капіталу, оскільки зростає його якість, а отже, й економічна оцінка.

Результатом витрат на освіту та науку є знання та інформація, які сьогодні розглядаються не просто як передумова формування більш ефективного виробництва (технологічних процесів, засобів виробництва тощо), а як складова продуктивних сил суспільства, як окремий вид виробничих ресурсів. Окремі науковці зазначають зменшення оцінки товарів та природних ресурсів відносно інформації [3].

Такий перелік факторів зменшення обумовлений доступністю даних для їх кількісного визначення та загально прийнятими підходами до оцінки національного багатства.

Обґрунтування переліку факторів зростання екологічного боргу є більш складним завданням з точки зору можливості їх економічної оцінки. Причому такі фактори мають характеризувати наслідки природокористування, оскільки мова йде про розрахунок екологічного боргу як індикатора узгодженості.

Серед факторів зростання ми пропонуємо виділяти такі:

1. Обсяг використаних природних ресурсів (в їхній економічній оцінці) з урахуванням зміни їх якості.

2. Економічний збиток від екологічних порушень, який є наслідком господарської діяльності.

Урахування економічного збитку від екологічних порушень у факторах зростання обумовлене вимогами принципу комплексності у дослідженні еколого-економічних наслідків господарювання.

Розглядаючи збиток як виражені у вартісній формі фактичну або можливу втрату, негативні зміни природного середовища, живих істот, які виникають внаслідок будь-яких дій або бездіяльності, настання певних подій чи їх комбінацій [5], ми можемо говорити не лише про фактичні, але й про можливі втрати національного багатства. У такому випадку виникає питання стосовно економічного сенсу

включення цих «можливих» втрат до факторів зростання екологічного боргу: якщо фактичні втрати є безпосередньо відображенням зменшення національного багатства, то урахування того, що економічна система могла би отримати, проте не отримує, оскільки функціонує в умовах забруднення, видається дискусійним.

Однак ми вважаємо таке урахування цілком обґрунтованим, оскільки воно у певному сенсі тотожне принципу урахування альтернативних витрат («втраченої» вигоди) в мікроекономічному аналізі та принципу макроекономічного (народногосподарського) підходу до розрахунку ефективності капіталовкладень, який передбачає у сумі приведених витрат урахування так званих витрат зворотного зв'язку.

Запропонований перелік факторів може бути доповнений факторами, які безпосередньо впливають на зміну розміру людського капіталу, за умови, якщо такі фактори можуть бути економічно оцінені. В запропонованому нами переліку збільшення людського капіталу враховується, як уже зазначалося, шляхом урахування витрат на освіту та науку, а його зменшення – у розмірі економічного збитку від екологічних порушень у частині збитків охороні здоров'я.

Отже, сформувавши перелік факторів зростання та факторів зменшення, ми можемо отримати вартісну оцінку умовних «грошових» потоків, які з одного боку характеризують зменшення екологічного боргу, а з іншого – відображають його зростання. В межах аналізованого прогностичного періоду такі потоки можуть бути зіставлені з урахуванням фактора часу.

Власне процедура співставлення у часі розглядалася деякими науковцями як механізм узгодження екологічних та економічних факторів.

Саме на основі неоднозначного впливу екологічних та економічних факторів та їх вираження у ставці дисконтування обґрунтовується необхідність представлення дисконтуючого множника у такий спосіб:

$$\alpha_t = \frac{1+r}{1+E}, \quad (1)$$

де r – екологічна ставка дисконту; E – економічна ставка дисконту.

Загалом погоджуючись з наведеними обґрунтуваннями, зазначимо, що запропонований підхід є ще менш розробленим як у теоретичному, так і методичному плані – відсутність єдності у визначенні економічної ставки дисконтування доповнюється невизначеністю економічного змісту та процедури розрахунку екологічної ставки. Тому застосування такого підходу у практиці оцінки вимагає проведення ґрунтовних досліджень, що можливо дозволить сформулювати теоретико-методичне підґрунтя для визначення цього інтегрального дисконтуючого множника лише через певний проміжок часу.

За даними Світового банку у розрахунках національного багатства обґрунтовується необхідність застосовувати соціальної норми (The Social Rate of Return on Investment – SRRRI реалізації) як норми, що покладена в основу розподілу ресурсів між поколіннями. Пропонується розмір цієї ставки для промислово розвинених країн встановлювати в

інтервалі 2 % – 4 %. Причому, зазначається можливість підвищення ставки для швидко зростаючих економік та зменшення – для економічно відсталих країн [3].

Отже, аналіз свідчить, що застосування в оцінці природних ресурсів та інвестицій екологічного спрямування меншого значення соціальної норми дисконтування у порівнянні зі ставкою оцінки індивідуальних інвестиційних рішень обґрунтовується: урахуванням впливу значно більшого переліку факторів; необхідністю урахування інтересів майбутніх поколінь; різною тривалістю оцінюваних заходів.

На нашу думку теоретичною основою обґрунтування розміру соціальної ставки дисконтування може слугувати теоретико-методологічний підхід, на якому базувалась оцінка природних ресурсів та капіталовкладень у природокористування у радянській економіці. Суть цього підходу полягає у тому, що норма дисконтування розглядалася не як ставка капіталізації, оскільки рента, що отримується від експлуатації природного ресурсу, в умовах планової економіки не капіталізується, тобто не перетворюється на капітал, а виключно як параметр, що характеризує зниження народногосподарської цінності ресурсу [4]. За цим підходом теоретично можливим є застосування від'ємної норми дисконтування, однак єдиною точки зору щодо цього сьогодні не існує.

Описаний підхід ґрунтується на так званому макроекономічному підході до оцінки ефективності інвестицій. На необхідності розділення оцінки екологічних інвестицій з мікроекономічної точки зору та за макроекономічним підходом наголошується також у роботі. Основна різниця між цими підходами полягає у тому, що до макроекономічної оцінки не коректно застосовувати принцип альтернативних витрат, оскільки значна частина природних ресурсів не має замінників.

Отже, у визначенні ставки ефективності міжчасового розподілу ресурсів при приведенні факторів зростання та факторів зменшеннями пропонуємо використовувати саме соціальну норму дисконтування.

Традиційно в економічних оцінках динамічних показників використовується процедура приведення до одного моменту часу (дисконтування чи компаундування) – одномоментне приведення. Проте в даному випадку ми вважаємо за доцільне використовувати процедуру двоментного приведення, оскільки такий прийом дозволяє, по-перше, зіставити потоки, які по-різному оцінюються для сучасного моменту часу та для деякого віддаленого моменту, по-друге, визначити відносний показник ефективності розподілу ресурсів, які з одного боку використовуються у процесі розвитку суспільства, а з іншого – відволікаються від поточного споживання і втілюються у національному багатстві.

Запропонований розрахунок ґрунтується на оцінці відповідних факторів на два різні моменти часу – їх приведенні на початок та кінець періоду узгодження. Такий прийом застосовується для оцінки деяких динамічних показників ефективності інвестицій і має назву «двоточкове» або двоментне приведення. У даному випадку ми пропонуємо фактори

зменшення екологічного боргу оцінювати на кінець періоду узгодження, а фактори його зростання – на початок, як приведені за допомогою відповідно процедури компаундування і дисконтування величин.

Розраховавши відповідні величини на два моменти часу, ми пропонуємо ставку ефективності міжчасового розподілу ресурсів визначати як таку ставку дисконтування, яка урівноважує нарощену кумулятивну величину факторів зменшення та дисконтовану кумулятивну величину факторів зростання. Тоді формула для розрахунку матиме вигляд:

$$k_{mp} = \left[\frac{\sum_{t=1}^{T_{yz}} \Phi_{zm}_t \cdot (1 + i_{coy})^{T_{yz}-t}}{\sum_{t=1}^{T_{yz}} \frac{\Phi_{zp}_t}{(1 + i_{coy})^t}} \right]^{1/T_{yz}} - 1, \quad (2)$$

де k_{mp} – ставка ефективності міжчасового розподілу ресурсів; Φ_{zm} – економічна оцінка факторів зменшення екологічного боргу, грош. од; Φ_{zp} – економічна оцінка факторів зростання екологічного боргу, грош. од; i_{coy} – соціальна норма дисконтування; T_{yz} – період узгодження, років.

Отже, якщо ми отримуємо від'ємне значення ставки ефективності міжчасового розподілу ресурсів (зростання оцінки екологічного боргу), ми можемо говорити, що довгострокове узгодження екологічних та економічних факторів не забезпечується. Тиск на довкілля (у визначених допустимих межах) та використання ресурсів не компенсується розміром витрат, які витрачає суспільство на саморозвиток. Проте запропонований механізм розрахунку k_{mp}

потребує певних пояснень щодо застосування єдиної або ж різних ставок дисконтування для факторів зростання та факторів зменшення.

Застосування різних ставок дисконтування в інвестиційному аналізі не є новим. Так багатьма науковцями обґрунтовується саме такий підхід при приведенні додатних та від'ємних грошових потоків інвестиційного проекту.

Різна оцінка часової нерівноцінності грошових потоків обґрунтовується такими чинниками:

1. Пріоритетом ліквідності, тобто для інвестора грошові потоки, які надходять в результаті реалізації проекту, є більш ліквідними у порівнянні з інвестиціями, що втілюються у матеріальних та нематеріальних активах. Тому оцінка відносно менш ліквідних потоків вимагає збільшення ставки дисконтування на умовну премію.

2. Об'єктивною необхідністю поділу отриманих доходів від інвестицій на споживання та реінвестування (накопичення), тобто лише деяка частина грошових надходжень від проекту може забезпечувати доходність, що склалася на ринку і закладена у ставку дисконтування. Хоча у даному випадку проблема стосується не стільки обґрунтування розміру ставки дисконтування, скільки вибору функції, що описує реальний процес накопичення ефекту від інвестицій.

Ми вважаємо за доцільне використовувати різні за величиною ставки дисконтування для приведення

факторів зростання та факторів зменшення, що обумовлене різною оцінкою віддаленості у часі відповідних факторів. Якщо розглядати норму дисконтування як норму часових переваг, то «переваги», які мають фактори зростання, що відносяться до різних моментів часу, можуть оцінюватися інакше, ніж часова нерівноцінність факторів зменшення. Причинами цього є невідповідність між темпами використання природних ресурсів та темпами економічного зростання, а також описані вище особливості прояву у часі екологічних наслідків, які можуть не зменшуватися, а навпаки – зростати. Тому доцільним буде застосування для факторів зменшення меншої за розміром ставки дисконтування порівняно до факторів зростання.

Висновки. Довгострокову узгодженість екологічних та економічних факторів доцільно визначати на основі аналізу національного багатства, його структури та динаміки, оскільки наслідки нерационального природокористування, забруднення довкілля тощо, можуть бути до певної межі економічно обґрунтовані – втрата природного капіталу як однієї із складових національного багатства компенсується збільшенням

інших його складових. Запропоновано розрахунок ставки ефективності міжчасового розподілу ресурсів, яка визначається співвідношенням приведеної вартісної оцінки факторів зменшення екологічного боргу та приведеної вартісної оцінки факторів його зростання з використанням прийому двомоментного приведення, обґрунтовано перелік двох груп факторів: факторів, що обумовлюють зменшення екологічного боргу та факторів, які обумовлюють його зростання. У визначенні ставки ефективності міжчасового розподілу ресурсів при приведенні факторів зростання та факторів зменшення запропоновано використовувати соціальну норму дисконтування, як ставки, що покладена в основу розподілу ресурсів між поколіннями. За економічним змістом ставка ефективності міжчасового розподілу ресурсів є деякою умовною ставкою доходності, що формується у результаті розширеного відтворення продуктивних сил та виробничих відносин, якщо розглядати вартісний обсяг національного багатства, що склався на певний момент часу, як обсяг капіталу, який інвестується у деякий початковий момент часу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Данилишин Б. М. Економіка природокористування: [підручник] / Б. М. Данилишин, М. А. Хвесик, В. А. Голян. – К. : Кондор, 2009. – 465 с.
2. Драган І. В. Реалізація природно-ресурсного потенціалу території на засадах самовідтворюваності в контексті модернізації національної економіки / І. В. Драган // Агросвіт. – 2013. – №8. – С.22-27.
3. Глива В. А. Інноваційні методи забезпечення неперервного моніторингу параметрів довкілля [Текст] / В.А. Глива, Л.О. Левченко // Проблеми науки. – 2008. – № 6. – С. 28-31.
4. Драган І. В. Структурно-динамічні виміри функціонування реального сектору економіки України в контексті його інкорпорації до зовнішньоекономічної діяльності країн Митного та Європейського союзу / І. В. Драган, Р. В. Кузьменко, В. В. Микитенко // Ефективна економіка. 2013. – № 7. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2209>
5. Хвесик М. А. Економіко-правове регулювання природокористування: Монографія [Текст] / М. А. Хвесик, Л. М. Горбач, Ю. П. Кулаковський. – К. : Кондор, 2004. – 524 с.

Драган І. В.,

ГУ «Институт экономики природопользования и устойчивого развития НАН Украины», г. Киев, Украина

СОГЛАСОВАНИЕ ЭКОЛОГИЧЕСКИХ И ЭКОНОМИЧЕСКИХ ОБЩЕСТВЕННЫХ ИНТЕРЕСОВ КАК УСЛОВИЕ РЕАЛИЗАЦИИ КОНЦЕПТА УСТОЙЧИВОГО РАЗВИТИЯ: ГОСУДАРСТВЕННО УПРАВЛЕНЧЕСКИЙ АСПЕКТ

В статье указано, что долгосрочную согласованность экологических и экономических факторов целесообразно определять на основе анализа национального богатства, его структуры и динамики, поскольку последствия нерационального природопользования, загрязнения окружающей среды и т.д., могут быть до определенного предела экономически обоснованные – потеря природного капитала как одной из составляющих национального богатства компенсируется увеличением других его составляющих. Выделение разных поколений как субъектов экономических интересов является абстракцией, которая позволяет теоретически исследовать зависимость и соотношение между современными эколого-экономическими характеристиками процесса использования ресурсов, влияния производства на качество окружающей среды и будущими результатами (как положительными, так отрицательными) социально-экономического развития, которые в существующей системе оценок могут быть обнаружены (прогнозируемые) и экономически оценены. Отмечено что в сфере природопользования задача определения расчетного периода осложняется необходимостью учета ряда экологических факторов, характер воздействия которых отличаются от экономических. Если в отношении экономических факторов можно утверждать о снижении влияния на сегодняшние события отдаленных событий и условий, то в отношении экологических факторов может наблюдаться обратная зависимость. Возрастает актуальность решения этой задачи в контексте учета интересов настоящего и будущего и определения временных границ экономического ущерба от загрязнений окружающей среды. Предложено научно-методический подход к определению ставки эффективности

межвременного распределения природных ресурсов и практические аспекты ее применения в управлении природопользованием.

Ключевые слова: государственное управление; национальное богатство; природопользование; ресурсы; факторы.

Dragan I.,

State Institution «Institute economics of natural resources and sustainable development of the NAS of Ukraine», Kiev, Ukraine

**RECONCILIATION OF ENVIRONMENTAL AND ECONOMIC PUBLIC INTEREST
AS A CONDITION FOR THE REALIZATION OF THE CONCEPT OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT:
STATE ADMINISTRATIVE ASPECT**

The article pointed out that the long-term consistency of environmental and economic factors can usefully be measured on the basis of an analysis of the national wealth, its structure and dynamics, as the consequences of poor environmental management, environmental pollution, etc., may be to a certain extent economically feasible – the loss of natural capital as one of the components of the national wealth offset by an increase of its other components. Isolation of different generations as subjects of economic interests is an abstraction that allows theoretically investigate the dependence and correlation between modern ecological and economic characteristics of the process of resource use, the impact of production on the quality of the environment and future results (either positive or negative) social and economic development, which the current ratings system can be detected (predicted) and economically priced. It is noted that in the sphere of nature the problem of determining the billing period is complicated by the need to consider a number of environmental factors, the nature of the impact that different from the economic. If in relation to economic factors can be argued to reduce the impact on today's events remote events and conditions in respect of environmental factors can be observed an inverse relationship. Increases the urgency of solving this problem in the context of consideration of the interests of the present and the future and determine the temporal boundaries of economic damage from environmental pollution. The advantage of using a single discount rate to bring the various factors is the simplicity of calculations and reducing the likelihood of errors in judgment, because there is a need to identify not two, but one parameter estimation. Therefore, in the absence of relevant recommendations is allowed to use a single rate for bringing different faktorov. Proposed rate, as noted above, can be used as an indicator of long-term consistency of environmental and economic factors of sustainable environmental management. However, based on its economic content, we propose to use it as a financial instrument of environmental management, in particular as a basis in determining the fees for the use of natural capital and as an evaluation parameter in the analysis of the effectiveness of environmental innovation.

Suggested scientific and methodical approach to determine the rate of efficiency of intertemporal allocation of natural resources and the practical aspects of its application in environmental management.

Keywords: public administration; national wealth; natural resources; resources; factors.